

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2012 r.,
sprawy **R. S.**

skazanego z art. 200 § 1 kk, art. 197 § 1 kk i inne kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 1 grudnia 2011 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego
z dnia 22 czerwca 2011 r., /.../,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. Kancelaria Adwokacka 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwalnia skazanego R. S. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 1 grudnia 2011 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 22 czerwca 2011 r., którym R. S. został skazany, między innymi, za przestępstwa zakwalifikowane z art. 200 § 1 kk, art. 197 § kk i inne Kodeksu karnego oraz z art. 59 ust. 2 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a orzekając ponownie karę łączną wymierzył mu karę siedmiu lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca z urzędu i, zarzucając „rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie: 1) art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk wskutek nieustosunkowania się przez Sąd II instancji do wszystkich zarzutów podnoszonych w apelacji, 2) art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 7 kpk wskutek przekroczenia przez Sąd II instancji granic swobodnej oceny dowodów i uznanie za prawidłowe ustaleń faktycznych Sądu I instancji, 3) art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 170 § 5 kpk i art. 201 kpk wskutek uznania, że Sąd I instancji prawidłowo oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychologa, w sytuacji gdy kwestionowana opinia jest wewnętrznie sprzeczna”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R. S. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, a skazany został zwolniony na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk od poniesienia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, natomiast sporządzenie w tej sprawie kasacji i jej wniesienie przez obrońcę z urzędu uzasadniało zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz należnego wynagrodzenia.

Oceniając zasadność zrzutów wniesionej w tej sprawie kasacji trzeba przede wszystkim zwrócić uwagę na to, że, z wyjątkiem zarzutu z pkt 1, są one powtórzeniem zarzutów apelacji, do których Sąd Apelacyjny ustosunkował się w uzasadnieniu swego orzeczenia w sposób, zdaniem obrońcy, naruszający przepisy art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk. Co prawda, w punktach 2) i 3) petitum kasacji obrońca jako naruszone przez Sąd odwoławczy wskazał przepisy art. 7 kpk, art. 170 § 5 kpk i art. 201 kpk, to jednak, jeżeli uwzględni się treść uzasadnienia orzeczenia Sądu Apelacyjnego, w którym Sąd ten odnosi się do tych kwestii, to oczywiście staje się to, że, w istocie, zdaniem obrońcy, Sąd drugiej instancji niewystarczający i nieprzekonujący sposób odniósł się do zarzutów apelacji tego samego obrońcy, co obejmuje zarzut sformułowany w punkcie 1) kasacji.

Tak zidentyfikowany zarzut (zarzuty) kasacji są oczywiście bezzasadne o czym przekonuje treść uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, odniesiona do zarzutów

apelacji, w uzasadnieniu której obrońca kwestionuje wiarygodność zeznań pokrzywdzonych oraz jasność, pełność i niesprzeczność, w rozumieniu art. 201 kpk, opinii biegłego psychologa, wskazując okoliczności, które mają o tym świadczyć. Sąd Apelacyjny, rozpoznając tę apelację, w pełni zidentyfikował jej zarzuty, a w uzasadnieniu swego orzeczenia w pełni i przekonująco się do nich odniósł. Dotyczy to w szczególności wartości procesowej zeznań pokrzywdzonych, gdyż Sąd odwoławczy, nie ograniczając się tylko do podzielenia stanowiska zaprezentowanego w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego, do czego zresztą, wobec spełnienia przez to uzasadnienie wymogów określonych w art. 424 kpk, był w pełni uprawniony, trafnie ocenił argumentację tam przedstawioną, wskazując dalsze argumenty przemawiające z uznaniem zeznań pokrzywdzonych za wiarygodne, na co pozwala nie tylko ich analiza, ale także inne przeprowadzone w tej sprawie dowody, co autor apelacji w jej uzasadnieniu pominął. Także jeżeli chodzi o opinię biegłego psychologa trafnie Sąd Apelacyjny uznał, że brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania jej opinii, pisemnych i ustnych, za niepełne, niejasne lub wewnętrznie sprzeczne w rozumieniu art. 201 kpk, gdy formułują one tylko psychologiczną ocenę zeznających małoletnich pokrzywdzonych, co pomogło Sądowi Okręgowemu w ocenie procesowej wiarygodności ich zeznań. Co więcej, Sąd Apelacyjny, w uzasadnieniu swego orzeczenia, nie ograniczył się do odniesienia się do zarzutów szczegółowo określonych w uzasadnieniu apelacji obrońcy, lecz dokonał także całościowej oceny wszystkich istotnych w tej sprawie dowodów, w ich wzajemnym powiązaniu. To pozwoliło sformułować trafną ocenę, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo wszystkie ujawnione dowody, dokonał trafnej ich oceny, co pozwoliło dokonać ustalenia co do sprawstwa i winy skazanego. W ten sposób Sąd odwoławczy, nie naruszając żadnego przepisu prawa procesowego, w tym tych wskazanych w kasacji, sformułował uzasadnienie spełniające wymogi określone w art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.